

Berounka 4. – 9. července 2006

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pájinkou, Vlád'a, Tomáš F., Martin a Dáša s Martínkem, Honza M., Hanka F.

Úterý 4. července 2006 (Praha – Dolany): Již Jarní Sázava naznačila, že letos nebude Svatý Petr se svojí přízní skoupý, a Velká voda to jen potvrdila. Po celý týden bylo počasí perfektní a také stav vody byl ideální. To také díky tomu, že závěr června byl poměrně deštivý. Zejména pak na jihu Čech, což ale způsobilo, že Lužnice, na níž jsme se původně chystali, se nyní nacházela ve druhém stupni povodňové aktivity, a byla tak nesjízdná. Operativně jsme tedy jako náhradní řeku zvolili právě Berounku. Potíž vznikla s kánoí pro Vlád'u a Tomáše, která byla zamluvená v Suchdole, Helče se ale podařilo sehnat náhradu.

Jako první, již dopoledne, dorazili na start naší vodácké pouti - do kempu v Dolanech u Plzně - Kubíni s Vlád'ou. Cestou ještě vyzvedli v Tlusticích zmíněnou zapůjčenou laminátovou vydru pro kluky.

Sluníčko pralo do louky, na níž bylo tábořiště rozprostřeno, celou svojí silou, a tak jsme spěšně postavili stany na pěkném plácku u řeky a pak se oddali vegetění. Vlád'a s Kájou se šli ochladit koupeli v řece a též si zajeli s kánoí k nedalekému jezu, pod nímž s ní blbli.

Hezký dolanský kemp s nově vybudovanými umývárny byl v tuto chvíli ještě poloprázdný, k večeru se ale trochu zaplnil.

Pavel mezitím maloval na Helčinu novou modrou plastovou vydru její jméno Tsunami 2. a též zalepil vytržený úchyt šprajcu na Žlababě. Spolu s Helčou odolávali vedru tím, že popíjeli božsky vychlazený Gambáč donesený z kempovního bufýtku Na Závrtku.

Odpoledne přijeli Fučíci, kteří přivezli Tomáše, hodili s námi řeč, ale pak museli bohužel odjet na cyklistickou dovolenou do Jižních Čech, protože zde měli v Soběslavi zmluvený hotel, a nemohli tak být s námi, jak původně plánovali, kdybychom splouvali Lužnici. Děti již byly hladové, tak si skočily do bufýtku na večeři. Kluci ještě předtím nanosili dříví na ohýnek. Sledovali jsme též podivný cvrkot u řeky, kde se objevily různé staré pneumatiky z nákladňáků, prkna, nafukovací normé stěny a jiný podobný materiál, dokonce zde byla i karoserie z Trabantu. Z toho všeho si posádky stavěly různá monstra.

„Snad nám zpestří plavbu!“ Říkali jsme si.

Později Pavel rozdělal gril a začal grilovat krkovice a kuřecí řízky. Chvíli to trvalo, ale o to více jsme si na nich pochutnali. Přišel večer, a tak jsme si donesli z bufetu v PETkách pivičko a zažehli ohýnek. O chvíli později dorazili ještě Žloutí i s malým Martínkem. Bleskurychle postavili stan a po uložení Martínka se k nám přidali. Pavel a Vlád'a zahráli na kytary, popili jsme, popovídali, ale po horkém dnu jsme byli přeci jen zmoženi, takže jsme postupně odpadli spát do stanů. Jen Helča a Dáša „držely stráž“ asi až do tří, když ještě dali řeč s partou vodáků, kteří - pro nás nepochopitelně - již dvacet let jezdí jen Berounku a jinou řeku ani neznají.

Středa 5. července 2006 (Dolany – Liblín; 21,1 km): Ráno nás probudilo sluníčko peroucí do plachet stanů. V klidu jsme posnídali, sbalili se a pak řidiči vyrazili s auty do Liblína, jenž byl naším dnešním cílem. Silnice se klikatila, stoupala a klesala po hřebenech svahů táhnoucích se nad údolím Berounky, takže převoz bagáže se docela protáhl.

Konečně jsme dorazili do krásného kempu Kobylka, který byl nyní poloprázdný. Díky tomu jsme si mohli zabrat nádherné místo nedaleko kamenité plážičky, u níž řeka vytvořila malebné přírodní koupaliště z levé strany chráněné vysokou skálou. Postavili jsme stany a pak

se vrátili do Dolan. Bylo sice již po druhé hodině a tedy nejvyšší čas vyplout, ale byli jsme žízvní a také žaludky se již hlásily s požadavkem na oběd, a tak jsme se ještě občerstvili v bufýtku a teprve poté, před třetí, vypluli při složení posádek: Pavel - Kája, Vláďa - Tomáš, Helča - Pája a singlující Martin. Dáša s Martínkem dnes jela autem.

Berounka jen líně tekla hezkým zalesněným údolím s minimálními stopami civilizace. Bylo nádherné počasí, takže jsme naši plavbu prokládali srážčkami s popíjením Hu-Hu nebo koupáním.

Zábavný pohled se nám přitom naskýtal na Martina, který tak zatížil záď Žludovky, že se mu při mohutných záběrech voda málem valila kolem zad do lodi.

Vody bylo docela dost, takže jsme si mohli v pohodě sjet i příjemný přírodní jezík [Telín](#) (Pavel s Kájou si ho stříhli navíc ještě jednou pozadu) a s mírným drhnutím po dřevěné šupně i [Nadryby](#).

O kousek dál jsme u tábořiště za přívozem v Nadrybech zastavili na pivko, párky a bramboráky. Helča si zde dopoledne nechala při přejezdu auto, protože s Pájou, jež byla krátce po nemoci, si netroufala na celou jednadvacetkilometrovou trasu. Nutno dodat, že to bylo velmi prozíravé, protože jsme měli za sebou sotva třetinu a ke zdolání zbytku jsme vyplouvali až někdy v půl šesté.

Tomáš přesedl do Tsunami a pokračovali jsme dál štrekou plnou nekonečných volejů mezi jezy, z nichž bylo možné sjet pouze jeho provalenou částí [Kacěřovský mlýn](#), zatímco [Darovou](#) a [Žikovský mlýn](#) jsme museli přenést po břehu.

Při pádlování jsme si povídali, abychom si nějak zkrátili nekonečnou cestu. Pavel zrovna Martinovi vysvětloval, že Berounka je ideální pro plavbu s malými dětmi, protože se na ní nedá skoro cvaknout, když jsme zaregistrovali, že s námi není Tomáš. Ohlédli jsme se a v dáli uviděli jen modré dno převrácené Tsunami a Tomášovu hlavu vedle ní. Necháпали jsme, jak se dokázal prásknout na naprostém voleji, ale rychle jsme se mu vrátili pomoci vylít loď.

Nebe se začalo šerit, bylo již před devátou a komáři nás začínali požírat za živa. Poslední překážku - [Libštejský mlýn](#) - jsme přenesli po levém břehu. Pod jezem, kde jsme nasedali, ale táhl ostrý vratiproud na padlý strom. Jeho obětí se i tentokrát stal Tomáš, který si zde připsal své dnešní druhé cvaknutí.

Do Kobyvky jsem dorazili až po půl desáté. Od stanů nás již starostlivě vyhlížely Helča s Dášou a také Honza s Hankou, kteří dnes rozšířili naše řady.

Bylo pozdě, ale stále ještě teplo, navíc již plápolal ohýnek z Honzou zakoupeného dříví. Poté, co jsme se dali do kupy, usedli jsme kolem něj. Opékali jsme buřtíky a na grilu též klobásky a popíjeli při tom pivko donesené v kanystříku z bufetu. Honza nadával na smrdutý podpalovač, takže když později při přerovnávání kánoí, aby nepoškodily stromek, o nějž byly opřeny, jednu z nich překlopil na chladnoucí gril, vyvolal podezření, že to bylo záměrně.

Příčinou však bylo to, že po přiletu z Číny se srovnával s aklimatizací. Na kytaru sice zahrál tradičně spolehlivě, dokonce svůj repertoár prokládal kotlíkovkami, ale ve finále na sebe vylil pivo - asi aby se probral.

Ještě jsme poseděli, ale únava byla veliká, takže jsme šli spát relativně brzy.

Čtvrtek 6. července 2006 (Liblín – Hlince; cca 14,7 km): Protože jsme chtěli ušetřit čas a navíc se nám tábořiště Kobyłka velmi líbilo, rozhodli jsme se, že zde strávíme i další noc. Mohli jsme tak v klidu posnídat a nikam se nehonit.

Pavel ráno spílal neznámým zlodějům, protože nemohl najít svůj kovový hrnek. Pak ho našel pod cípem stanu, což okomentoval slovy: „Stejně jsou to svině zlodějský!“

Dopoledne Helča a Pavel nejprve převezli auta do Hlinců, abychom je zde měli připravené pro návrat do Kobyvky po splutí dnešní etapy. Zpět se vrátili s Martinem jeho vozem.

I dnes bylo nádherné počasí. Před odjezdem jsme si proto dopřáli příjemnou koupel na říčním „koupališti“ u našeho tábořiště. Byla zde hloubka a silný proud, takže to bylo špičkové místo pro vodní dovádění.

Před jednou hodinou jsme vypluli. Rodičovské povinnosti dnes vyšly na Martina, a tak do Žludovky usedla Dáša, která ale raději angažovala zadáka Vlášu.

Hned asi po dvou kilometrech jsme udělali zastávku v Liblíně, kde jsme zamířili k nedaleké Country stodole, což byl takový hezký bufýtek. To bylo ale tak vše, protože nabídka občerstvení byla velmi strohá a personál - to byla kapitola sama pro sebe.

To že hranolky zde smažili po jednotlivých porcích, vždy po navázení, jsme ještě přešli mlčky. Honzův rozhovor s prodávacem už v nás ale vyvolal bouři smíchu, neboť se odehrál asi takto:

„Já si dám střík, pivo a hranolky.“

„Tak moment, moment, takhle ne. Nejdřív pití a pak jídlo,“ vyděsil se prodáváč nad rozsahem objednávky.

„Tak si dám střík ... pivo ... a hranolky.“

„Tak to jo, to je jiná.“

Po občerstvení jsme zase vypluli a záhy dospěli k [Liblínskému mlýnu](#), jenž jsme lehce spluli jeho provalenou částí. Další plavba pak byla celkem pohodová. Opět jsme si dali koupáníčko, ale později se trochu zatáhlo, chvíli hřmělo a nakonec se přihnala krátká bouřka. Honza s Hankou se přitom na naprosto nenápadném místě vycvakali, když čekali na Kubíny, kteří přiřazili ke břehu, aby se převlékli do pláštěnek a neoprénů.

Dnešním druhým a zároveň posledním jezem byl [Krašovský mlýn](#). Spádová deska byla plná velkých balvanů, takže jsme si na něj netroufali. Náhon k mlýnu, jímž by se dalo krásně sjet k levému břehu a zde jen krátce stáhnout loď, byl úmyslně zahrazený kládou, jíž sem nainstaloval majitel pozemku - zřejmě nějaký „předseda vodáckého fanklubu“. Museli jsme tedy kánoe trochu krkolomně stáhnout středem jezu u malého ostrůvku. Jen Vláš s Dášou zariskovali a překvapivě propluli, byť s drobným zakolísáním, mezi dvěma velkými kameny.

Honza s Hankou pod jezem houbovali kánoi, do níž jim napršelo. Ostatní mezitím odjeli a byli tak ošizeni o pohled na to, jak se zde po odražení od břehu dnes již podruhé práskli, poté co se Honza natahoval pro pádlo, jež mu uplavalo. Hanka jen stačila pronést filozofickou otázku: „Cvakneme se doprava nebo doleva?“ a už tam byli. Komické bylo i to, že zde bylo jen asi dvacet centimetrů vody. Nezbylo jim než se válet ve vodě jako hroši a jen se sami sobě smát.

Děšť mezitím definitivně pominul a opět se objevilo sluníčko. Minuli jsme zříceninu hradu Krašov čnicí na skalnatém ostrohu nad řekou a zakrátko poté kolem šesté hodiny dorazili do kempu v Hlincích.

Prevlékli jsme se, zajistili loď řetězem a vydali se na grilovaná kuřata do bufetu. Zrovna ale prodali poslední, tak jsme se jen občerstvili, a pak se vrátili auty do Kobyly.

Zde Honza nejprve bouchnul šampíčko, aby oslavil šťastný návrat. Pak jsme se vydali na večeři do bufetu, kde jsme museli vystát dvě fronty. První na objednávku a druhou na výdej jídla. Naštěstí obojí proběhlo poměrně rychle, navíc druhá fronta s půllitrem pívíčka v ruce zase nebyla tak špatná.

Po večeři jsme se přesunuli k ohni, kde jsme si opekli buřtíky. Martin se dal též do grilování kuřecích řízků. Při jejich přípravě ale zaperlil, když se mu pod rukama rozložil plně naložený stůl a všechno se tak rozsypalo po okolí.

Seděli jsme kolem ohně, popíjeli pívko, ale jelikož jsme byli zmožení celodenním vedrem, víka nám klesala a my usínali v rozkládacích sedačkách. Nejlepší byl Honza, který se v jednu chvíli probral a zjistil že drží klacek s buřtem, jež mu chladne asi metr od ohně. Pak mu

Martin dal talíř s masem, ale on zareagoval asi až po deseti minutách, když už ho měl vyklopené v klíně.

Vrcholem bylo, když Dáša začala cosi vyprávět, ale zjistila že jí nikdo nevnímá, protože všichni klímbali v sedačkách...

Pátek 7. července 2006 (Hlince – Zvíkovec; cca 7,2 km): Po snídani jsme sbalili věci a přešli do Hlinců k lodím. Řidiči pak pokračovali do dalšího tábořiště ve Zvíkovci, kde se zrovna uvolnil perfektní plácek mezi lesem, řekou a náspem příjezdové cesty. Pohotově jej tedy zabrali a postavili na něm stany.

Do Hlinců se řidiči vrátili před druhou hodinou a hned zamířili za ostatními do bufýtku. Kuřata, která jsme si předtím chtěli neúspěšně zamluvit či jen zaplatit a nechat v grilu, což ale pro obsluhu bylo příliš složité, už zase nebyly, a tak jsme si dali guláše a bramboráky a po jejich spořádání vypluli.

Kája byl dnes přetavený, asi měl i lehkou horečku, takže raději jel s Dášou a Martínkem do Zvíkovce autem. Pavla tak zanechal samotného. Ještě se ho dojemně ptal, jestli to zvládne, jakoby tušil, že to nebude odpoledne mít jednoduché.

Za žhnoucího slunce jsme se vydali na pohodovou, jen sedm kilometrů dlouhou trasu. Brzy jsme dorazili k prvnímu jezu [Lejskův mlýn](#), jenž jsme spluli malou šlajsníčkou.

Další trasu jsme pak absolvovali víceméně v permanentní soulodi, konzumujíc přitom bohaté zásoby Hu-Hu.

Bylo nádherné počasí, a tak jsme se chladili koupáním. Nejprve u příjemné plázičky a o něco později ještě na místě, kde byl docela silný proud. Toho jsme využili k tomu, že jsme si opakovaně sjížděli asi padesátimetrový úsek na vestách nebo i bez nich, což bylo velmi zábavné.

Když jsme se dostatečně vydováděli a osvěžili, pokračovali jsme v plavbě dál. To již se ale plně začala projevovat Kájova nepřítomnost. Pavla, který si dnes umixoval obzvlášť plnotučné Hu-Hu, na jehož konzumaci zbyl sám, protože i ostatní měli své zásoby, nikdo nehlídal.

Nejprve se potřeboval vyčůrat. Bylo to v místě, kde Berounka proudila mezi loukami, jež byly na táhlých březích většinou porostlé vysokými kopřivami. Odrazil tedy se Žlababou od ostatních a přistál u malého mola, kde bylo možné vystoupit na břeh. Z nepochopitelných důvodů ale toto kotviště rychle opustil a zamířil o hodný kus níže, navíc na druhý břeh. Zrovna zde ale přistávala kánoe dvou holek, na něž preventivně volal: „„Jestli se jedete vychcat, tak tam už mířím já.““

Ony ale jen odpověděly, že se jedou vykoupat. Pavel pak ostatním hlasitě sděloval: „Musel jsem jet sem, protože na tom prvním místě kopulovali.“

„Cože to dělali?“ Ptaly se ty holky.

„No souložili!“ Líčil svůj zážitek, kdy při přistání u břehu spatřil pohybující se hlavu jakéhosi maníka, který zde obšťastňoval svoji partnerku. No vlastně koho obšťastňoval, nebylo až tak jasné.

Později si chtěl Pavel ulevit znovu, tak jen přistál u břehu a chcal do řeky schován za lodí. Připlula k němu skupinka kachen, na což ho někdo upozornil. Jen otočil hlavou a přes rameno volal na celou řeku, shodou okolností plnou lodí. „Tady je ptáků!“

Také Martin se chtěl vyčůrat, a když viděl s jakými potížemi se potýká Pavel, rozhodl se svou potřebu vykonat rovnou při soulodění. Nalehl na bort, ale nějak mu to nešlo, tak hledal jiné řešení.

To už jsme se ale roztrhali. Helča s Pájou a Honza s Hankou pluli napřed, zatímco pozadu zůstali Martin, Pavel a Vláďa s Tomášem.

Zrovna míjeli „katamarán“ - tedy vor pětice týpků, s nimiž jsme se bavili během plavby již první den. Martina napadlo, že z prkenné paluby by se docela dobře čůralo, a tak jsme se díky němu pozvali na návštěvu. Kánoe jsme přivázali k voru a přestoupili do většího plavidla.

Hostitelé rozhodně věděli, co je slušnost, a tak nám nabídli rum a pivo. My jsme pro změnu poskytli zbytky Hu-Hu. Voraři pak ještě hodili do placu velmi inspirativní porno časopis, který jsme si museli prohlédnout pěkně zblízka. Využili jsme dokonce i dalekohled, jenž na voru jinak sloužil k důkladnému hodnocení vodaček na okolních kánoích.

Hladina v lahvích alkoholu již notně poklesla, zatímco množství alkoholu v naší krvi úměrně vzrostlo, a tak se nad Berouňkou záhy nesly libozvučné tóny hitů Na sračky, Pá pa dá pá pa pa nebo pomádovský Summer Day - Zamr Dej.

Během této siesty nás řeka donesla až ke Zvíkovci. Na dohled se objevil [velký jez](#), zjevně nesjízdný. Pavel raději zavelel k ústupu, a tak jsme se bleskově rozloučili a odpádlovali k levému břehu, kde bylo u jezu velké rekreační středisko se zahradní restaurací. Zde již byla Helča s Pájou a Honza s Hankou. Ostatní se k nim přidali a společně se zde chutně nejedli. Pouze Pavel, jenž už moc nevnímal, co se děje kolem něj, po ochutnání od Helči večeri se slovy: „Je mi zle,“ odmítl. Neznámo jakým způsobem sám přenesl po kamenitém břehu bez škrábnutí kánoi a přeplul o dvě stě metrů níž na pravý břeh do kempu, kde se odplazil do stanu.

Ostatní sem dorazili po večeri. Vláďa pak hodnotil spatřené děja vu: „Pavel vylezl ze stanu, řekl - jsem na sračky - a šel se vyzvracet za auta. Pak zase zalezl do stanu a po chvíli se to opakovalo. Vylezl ze stanu, řekl - jsem na sračky - šel se vyzvracet za auta a pak zase zalezl do stanu.“

Večer se ostatní usadili kolem ohně, ale po asi půl hodině začalo pršet, tak se přesunuli do bufetu. Helča, Honza, Hanka, Vláďa a Tomáš se pak uvelebili v krmelci, což byl zastřešený stůl v podobě krmítka pro lesní zvěř.

Honza s Vláďou hráli na kytaru a standardně podávali špičkový výkon, takže ostatní vodáci byli nadšeni. Po Honzovi dokonce díky tomu „šla“ jedna praktikantka z vodáckého tábora, co tu tábořil. Povídalo se, zpívalo a popíjelo - večer byl zkrátka pohodový...

V noci Helču vzbudilo blikající světlo. Napadlo jí, že se něco děje s auty, tak se vyhrabala ze spacáku a ze stanu, aby zahнала zloděje. Venku ale zjistila, že světlo vychází ze stanu. Byla to totiž Pavlova čelovka v režimu blikání, jež se spustila poté, co jí zalehl.

Sobota 8. července 2006 (Zvíkovec – Skryje; 6,4 km): V poslední den naší plavby vyšla služba na Martina, který vyrazil s Martínkem na návštěvu k babičce. Tábořiště jsme opět nerušili. Jednak se nám zde líbilo a navíc jsme díky tomu ušetřili spoustu času.

Na řeku jsme vyrazili až po jedné hodině a podobně jako včera pluli vpřed ve srážce, a tedy rychlostí toku řeky.

Dnes bylo zase ukrutné vedro, vzduch doslova stál. Krátce po splutí [Kočkova mlýnu](#), jenž jsme sjeli jeho provalenou částí, jsme si tedy udělali zastávku na koupání. Obloha v tu chvíli začala tmavnout a bylo jasné, že dříve či později bude pršet. Ten okamžik nastal ve chvíli, kdy jsme kánoe přenášeli po břehu u nesjízdného [jezu Čilá](#). Během několika sekund se přihnala prudká bouřka doprovázená přivalovým deštěm. Rychle jsme vypluli na druhý břeh, kde cedule s nápisem „Bar“ zvala k návštěvě zastřešeného bufetu. Pod jezem ale byla rozsáhlá mělčina, takže jsme neváhali, vyskočili z kánoi, popadli je za oko a vytvořili hned několik rychlostních rekordů v nové atletické disciplíně „stovce na mělčině s kánoi v ruce“.

„Bar“, kam jsme se před deštěm s asi dvacítkou dalších vodáků uchýlili, byla taková vyhulená díra, kde prostor pro hosty s několika stoly byl zastřešen tropiky. Uprostřed byl obrovský reproduktor, z nějž se linula techno hudba - naštěstí jen potichu.

U pípy stál snědý vysmažený debil, který byl nervózní z množství návštěvníků této špeluňky, protože jeho mozek si nebyl schopen zapamatovat více než dvě objednávky a to i přesto, že zde krom nápojů prodávali jen párky a klobásy.

Dvojici posedávající u malého stolku nedaleko nás mezitím ještě stihnul totálně ošplouchnout jakýsi magor, který projel na mopedu lagunkou, jež se vytvořila vedle „baru“ z vody stékající z plachtové střechy.

Poté co si objednalo asi deset lidí, vznikl naprostý zmatek, takže svoje jídlo si po jeho ohřátí urvali jen ti dravější, kteří si na něj u výčepu počkali - což jsme byli hlavně my.

Jedna z přítomných postarších vodaček se nyní začala u baru dožadovat objednaných klobás, které jsme do sebe shodou okolností právě tlačili. Kdo měl vědět, že nebyly naše? Dement za pultem, který měl evidentně abst'ák, to nějak neunesl a se slovy: „Nelez sem, ty píčo!“ jí vystrčil ven. Píča ale měla asi velký hlad, tak po něm začala s vervou baseballového nadhazovače vrhat vše co jí padlo do ruky: plastové lahve s kečupem a hořčicí, krabicové mléko a vůbec vše, co bylo na stolku u pípy.

Už to vypadalo na bitku, ale vše se naštěstí zklidnilo, když vedoucí bufýtku odtáhnul cholerika do kuchyně a ochránil ho tím před chlapy z Píčiny party, kteří jí přišli na pomoc.

Jeden z nich poté chtěl dokonce zahrát na kytaru, zjistil ale, že mu ji kdosi opřel o boční plachtu, což bylo stejné, jako by ji dal pod okap. Igelitový pytel, v němž byla uschována, byl nyní plný vody, která do ní po plachtě natekla.

Děšť mezitím přešel, a tak jsme se vrátili ke kánoím. Ještě předtím nabízeli v bufetu klobásy, ke kterým se nikdo nehlásil, zdarma. Nikdo už je ale nechtěl.

Původně jsme dnes chtěli dojet až k hospodě U Rozvědčíka. Ta ale byla vzdálena ještě asi devět kilometrů, takže jsme nakonec jen spluli ve srážečce do dva kilometry vzdálených Skryjí, odkud jsme zavolali Martinovi. Ten pak zavezl spolu s Dášou a dvěma kánoemi řidiče Pavla a Honzu do Zvíkovce. Ti se pak vrátili svými auty pro ostatní.

Honza s Hankou a Vlád'ou jeli vrátit loď Radkovi do nedalekého Branova. Ostatní přešli do Zvíkovce, kde si zašli na večeři do bufetu u rekreačního střediska u jezu. Zde si pochutnali na cmundě, cordon-bleu, vrabci či smažáku.

Kolem čtvrt na deset dorazili Honza s Hankou a celí vyhladovělí spěchali za ostatními. Vlád'a s nimi nešel, protože se najedl už v Branově. Pecháček byl, že zde ale vařili jen do devíti.

„Tak zase budou párky v bufetu!“ Povzdechl si Honza k obveselení ostatních.

Přesunuli jsme se do tábořiště a zažehli oheň. Pavel, Honza a Vlád'a hráli na kytary, popíjelo se pivko donesené z bufetu a povídalo.

Téma večera nadhodil Tomáš, když líčil, že právě mluvil s bráchou, který musel zajistit havrany pro mrtvou sousedku své babičky, která umřela na záchodě. To spustilo doslova lavinu černého humoru, jíž korunovala Pavlova perla: „Utři Máně zadek, ať jde do truhly čistá.“

Poseděli jsme asi do jedné hodiny, kdy i dohořelo poslední dříví. Ještě předtím nás rozesmál Kája, který poté, co si zalezl do stanu spát, volal: „Mámo nemáš nůž?“

„Na co?“ ptala se nechápavě Helča.

„Potřebuju udělat díru do spacáku.“

Poté, co utichla bouře smíchu, jsme zjistili, že se mu do komory spacáku nějakým záhadným způsobem dostal klacík, který chtěl odoperovat...

Neděle 9. července 2006 (Zvíkovec – Praha): Poslední den naší výpravy nás čekalo už jen balení. Nasnídali jsme se a v úmorném vedru po naložení bagáže postupně odjeli domů plni zážitků z této velmi vydařené akce.